

Neděle
28.07.

- 02 Stane se
- 03 Michael Haneke
- 04 Rozhovor: Cătălin Mitulescu
- 05 Filmosféra
- 06 Glosy

Happy End (2017)
Režie: Michael Haneke

FILMOVÁ PRAXE PRO NEJMENŠÍ

Nikdy není příliš brzo začít se věnovat filmu. Workshop Natáčecí dny společnosti Free Cinema provede účastníky od 12 let všemi jeho fázemi. Děti si zkusí natočit krátkou povídku (klidně podle vlastního námětu), práci s kamerou, herectví i režii. A nakonec všechno i sestříhají. Začíná se v 10:00 v Dětském/herním stanu. S přihlášením účasti svých ratolestí na e-mail lucie.korena@lfs.cz neváhejte, kapacita je omezená.

JAK NA FILM PO RUMUNSKU

Tradiční lekci filmu udělí návštěvníkům letošní LFŠ Cătălin Mitulescu. Celosvětově známý režisér spojovaný s áčkovými festivaly a oblíbenou rumunskou novou vlnou, přiblíží publiku svoje filmy, ale také historii a vývoj rumunského filmu. Hodinu a půl dlouhý program proběhne v Klubu kultury 2 od 13:00.

FOTKY JEDNÉ RODINY

Dorazte v 17:00 do Slovákého muzea na vernisáž výstavy Green / Fotografické paměti (Obrazy z let 1894-2010). Práce čtyř generací rodiny Greenových, jmenovitě Mii, Lennarta, Mariky a Evy, pokrývají více než 100 let a nejednu světovou lokalitu. Snímky vycházejí i knižně. Výpravnou monografii mapující výstavu si můžete hned na místě koupit za speciální festivalovou cenu 250 korun, k dispozici bude také ve Festivalovém centru.

BOČANOVA LEKCE FILMU

Filmového vzdělání není nikdy dost, tím spíš v podání osoby tak povolané, jakou je výjimečně všestranný český režisér Hynek Bočan. Využijte možnosti setkat se s ním naživo, poslechnout si jeho vyprávění o filmové i televizní tvorbě a případně mu položit vlastní otázku. Příležitost dostanete ve stanu Respektu od 19:30.

Z KINA DO DIVADLA

Bývalí absolventi literárně-dramatického oboru Základní umělecké školy Uherské Hradiště ze souboru Dohráli jsme se po letech znovu rozhodli zahrát své úspěšné představení Tak trochu Cyrano. Veřejnosti ho představi ve 20:30 na nádvoří ZUŠ na Mariánském náměstí, v případě deště se program přesouvá do divadelního sálu na Tyršově náměstí. Kapacita míst je omezena, proto si to své rezervujte u Lucie Korvasové (najdete si ji na Facebooku).

Soutěž

Filmy Michaela Hanekeho, o nichž dnes v Listech píšeme, můžete milovat i nenávidět, rozhodně vám ale nebudou lhostejné. Napište nám o momentu z některého Hanekeho filmu, který z paměti nevymažete – jakkoli byste chtěli.

Odpovědi posílejte na email filmoveлисты@lfs.cz. Jeden z vás získá balíček od Filmovky a knihu Všichni mají pravdu od Paola Sorrentina.

Srdcovka Ivy Hejličkové

Wylerův film *Lištičky* z roku 1941 představuje jeden z vrcholů režisérovy tvorby, a to nejen fascinujícím tématem rozkladu jedné jižanské rodiny na přelomu 19. a 20. století, ale především způsobem, jakým byl natočen. Wyler na něm spolupracoval s kameramanem Greggem Tolandem a snímek je přehlídkou technické a inscenační virtuozity.

Bohužel jde i o poslední spolupráci režiséra s herečkou Bette Davisovou, která mu v předchozích letech byla důstojnou partnerkou v *Jezábel* (1938) a *Dopise* (1940).

Iva Hejličková je programová ředitelka LFŠ.

POHÁDKOVÁ NEURÓZA

Michael Haneke má nezaměnitelný rukopis. Jak by vypadaly krásné české pohádky, kdyby je natočil právě král nihilismu?

S čerty nejsou žerty – chladná a brutální studie života rodiny a přediva mezilidských vztahů. Poté, co Petrova maminka za tajemných okolností zemře, si otec přivede domů macechu, která nemůže Petra vystát. Sebestředná a neurotická obyvatelka chaloupky je natolik zahleděna do své nevěry, komplotů a iluze o vlastní výjimečnosti, že snadno přehlédne, že Petr také skrývá jedno temné tajemství: nebezpečné přátelství se samotným Peklem. Vše tak nevyhnutelně směřuje ke krvavé tragédii.

Princezna ze mlejna – na dveře mlýna zaklepou dva hosté (čert a vodník) s milým úsměvem a v bílých rukavičkách. Prý si chtějí jen půjčit vejce. Eliška je pustí dál: vypadají slušně a navíc trochu jako neškodní ňoumové. To se ale plete. Čert a vodník rozehrají s obyvateli mlýna, mlynářem, Eliškou i Jindřichem krutou hru. Chcete se vsadit, že zítra ráno v devět už budou mrtví?

Tři oříšky pro Popelku – Na první pohled sympatická a hodná Popelka vede trojí život. Před den je milou a pracovitou dívkou na statku, večer ukájí svoji zvrhlou sexualitu v zasněžených lesích šmírováním lovců i dalšími perversnostmi. Třetí podobou její existence je vypjaté soužití s tyranskou matkou a zlými sestrami. Popelka přesto dokáže udržet svůj bizarní životní styl pod kontrolou až do chvíle, než se seznámí s pohledným princem.

Ať žijí duchové – Tajemná historie ožívá ve vyprávění bývalého hajného, který byl přímým svědkem podivných událostí, jež se odehrály v jednom malém českém městečku poblíž prastarého hradu. Vše začalo jednoho letního dne, kdy se záhadně zranil prodejce Pribináčků. Podivné a zdánlivě neopodstatněné násilné činy narůstají a s nimi i napětí v městečku, v němž si lidé pomalu přestávají věřit. Přísná výchova a pevná společenská hierarchie se začínají otřásat v základech a na povrch vyplouvají tutlané konflikty mezi dětmi, rodiči, trpaslíky a duchy. Až pozdě začne být všem jasné, že násilí se rodí přímo v jejich středu.

Stahujte oficiální mobilní aplikaci Letní filmová škola 2019

→ ANDROID

oficiální hashtag: #lfs2019

letnífilmovaskola
@lfskola
Letní filmová škola
Uherské Hradiště

→ iOS

Pod fasádou s Haneke

Přístup do Infobanky ČTK pro účastníky Letní filmové školy

Jméno: LFS
Heslo: 45.filmovka
Platnost přístupu: 26. 7. – 3. 8. 2019
Maximální počet přístupů najednou: 50

Funny Games [režie: Michael Haneke, 1997]

Nic není takové, jak se zdá. Za uhlazeným zevnějškem, elegantními večírky s klavírní hudbou nebo okny s krásnými muškáty se skrývá něco zlověstného. Lži, přetvářka, nevěra, pokřivené (sexuální) vztahy a hlavně násilí. Hodně násilí. Filmy Michaela Hanekeho můžeme číst jako alegorii na politiku nejen Rakouska, malebné země s alpskými vrcholy, kde nejvyšší posty získávali bývalí nacisté, ale i celé Evropy, která za povídáním o bratrství v rámci unie schovává nehumánní přístup vůči lidem, kteří se ve snaze utéct před válkou nebo chudobou ocitají na jejich hranicích.

„Moje filmy se snáze točí, než se na ně dívá,“ prohláší Haneke. Na letošní Filmovce si budete moct nesnadnost jeho díla ověřit u jeho více či méně známých snímků: třeba u *Funny Games* (1997), mrazivého hororu o dvou uhlazených mladících, kteří týrají středostavovskou rodinu, u neméně nepříjemného *Bennyho videa* (1992) nebo u jeho nejnovějšího titulu, temně sarkastického *Happy Endu* (2017).

Odkud se Hanekeho motivy berou? Režisér, narozený v roce 1942, přiznává, že jej ovlivnila atmosféra v zemi, která se pořádně nevyrovnala se svojí nedávnou minulostí. Když v březnu 1938 vpochodovaly do země jednotky nacistického Německa, dočkaly se bouřlivého přivítání. Organizovaný odpor se prakticky nekonal a zacházení s Židy ve Vídni svou brutalitou překvapilo i některé německé nacisty. Po válce se ale diskurs otočil a viník se začal označovat za oběť. Místo poctivého vyrovnání se s vlastní minulostí přišlo na řadu zatloukání a malování reality na růžovo. Debaty o historii rozvířila v druhé polovině 80. let prezidentská kandidatura Kurta Waldheima, který měl být během války členem speciální jednotky, jež likvidovala řecké partyzány, a měl organizovat transport Židů z Řecka do vyhlazovacích táborů. Waldheim vše zapřel a byl zvolen rakouským prezidentem.

Reakce na popírání, tajení a život ve lži se prolíná celým Hanekeho dílem, ve kterém nám brutálně otevřeně odhaluje to, co běžně není vidět a co se skrývá za krásně nakaširovaným povrchem. Působivé tyto rozpory zobrazuje například v *Bennyho videu*, v němž maloměstští vídeňští rodiče přemýšlí nad tím, jak ututlat, že jejich náctiletý syn právě popravil svou spolužačku, nebo ve snímku *Bílá stuha* (2009), v němž pastor odvrací oči od hrůz (například ukřížování ptáčka), které se odehrávají v jeho domácnosti. Podobné motivy se ostatně opakují u jiných rakouských umělců tak často, až se z nich stalo skoro parodické klíše: filmař Ulrich Seidl ukazuje ve svém slavném filmu *Psí dny* (2001) periferii Vídně stíženou úporným horkem, která se propadá do koloběhu sexu a násilí. Spisovatel a dramatik Thomas Bernhard

způsobil skandál například svojí hrou Před penzí o ctihodném soudci, který se sestrami, s nimiž ho pojí incestní vztah, každoročně slaví Himmlerovy narozeniny. Podobným tématům se věnuje i Elfriede Jelineková, která je mimo jiné autorkou autobiografické knihy *Pianistka*, jež posloužila jako předloha pro stejnojmenný Hanekeho film. Hlavní protagonistka Erika Kohut zde přes den působí jako přísná profesorka, v soukromí však tají svoji nekonvenční sexualitu a dramatický vztah s matkou.

Haneke každopádně zvládl opustit škatulku „rakouského umělce“ a stal se filmařem evropským. To bylo dáno nejen jeho přesunem do Francie, která mu nabídla mimo jiné lepší finanční možnosti, ale i změnu perspektivy. Ve dvou posledních filmech *Láska* (2012) a *Happy End*, se zabývá intimními tématy stárnutí a vztahů v rodině. *Happy End* ale není jen pohledem na bohatou a dysfunkční rodinu, jež skrývá nejedno temné tajemství. Je také černě satirickým podobenstvím Evropy, která zavírá oči před lidskými tragédiemi těch, kteří se na její území snaží dostat, případně platí nedemokratickým vládám, které migranty chytají a hrubě porušují jejich lidská práva. Otřepaná alibistická věta „pomáhejme v jejich zemích“ se dnes tím pádem mění na „pomáhejme mučit a věznit co nejdál od našich hranic“. Tento zásadní kontrast se projeví v samotném závěru *Happy Endu*, kdy problémový člen rodiny, alkoholik Pierre, přivede na slavnostní hostinu několik uprchlíků. Hanekeho filmy nejsou nepříjemné kvůli syrovosti, chladu nebo násilí. Jsou náročné právě kvůli pohledu pod slupku přetvářky, iluze o sobě i ostatních a kvůli snaze po přímé a brutální pravdivosti.

Násilí Michaela Hanekeho

„Žijeme ve světě plném násilí. Násilí a citový chlad jsou dominantními charakteristikami současné neoliberální společnosti, kde vyhrává ten nejsilnější,“ uvedl Michael Haneke v jednom z rozhovorů. Násilí v jeho filmech reaguje na násilí v mainstreamové kinematografii, které je estetizované a vždy legitimizované kontextem nebo předcházejícím příběhem. Toho se v Hanekeho filmech nedočkáme. Násilí se tu zobrazuje vždy z pohledu oběti (a jejího utrpení), nikdy z pohledu toho, kdo se jej dopouští. Také proto je, i když mnohdy není na plátně přímo vidět (třeba scéna popravky z *Bennyho videa* se celá odehrává mimo obrazovku a divák slyší jen zvuky), mnohem působivější a bolestnější.

Cătălin Mitulescu: Rumunská nová vlna je generační věc

Rumunský režisér Cătălin Mitulescu přivezl na letošní Filmovku kompletní retrospektivu svých děl, a to včetně oceňovaných krátkých studentských snímků. Byl ale také hostem speciální projekce svého filmu *Jak jsem strávil konec světa* (2006), který je součástí vzdělávacího projektu CinEd. V rozhovoru pro Filmové listy se rozpoval o nebývalém úspěchu rumunského filmu v zahraničí, těžké situaci cinefilů v Rumunsku nebo o tom, proč má mediální výchova smysl.

Váš krátký film z roku 2001 *Bukurešť-Vídeň*, 8-15 je jedním z prvních snímků v zahraničí veleúspěšné rumunské nové vlny. Jaká byla situace v rumunské kinematografii v době jeho vzniku?

Těžká. Tehdy se nenatáčely žádné filmy a financovat je byl skutečný problém. Dělal se jeden film ročně, možná ani to ne. Vše se ale začalo měnit, když se rumunští tvůrci začali od roku 2001 objevovat v Cannes. K prvním autorům, kteří prorazili, patří Cristi Puiu se svým filmem *Zboží nebo peníze* (2001). Krůček po krůčku jsme začali být známí a více se účastnit mezinárodních soutěží.

Co podle vás způsobilo takový rozkvět rumunského filmu?

Podle mě je to generační věc. Skupině umělců, do které patřím i já, bylo v době pádu komunistického režimu 17, 18, nanejvýš 20 let, měli jsme svoje příběhy a zároveň silnou touhu je vyprávět.

Jak jsou vaše filmy přijímány obecnstvem? Je nějaký rozdíl v tom, jak je vnímají zahraniční a domácí diváci?

Mezinárodní publikum je různé, vždycky závisí na konkrétní události nebo festivalu. V Česku se mi třeba velmi líbí, že na podobné filmy máte publikum. Před třemi lety jsem byl v Karlových Varech, teď jsem tady a je skutečně vidět, že diváci na filmy chodí a chtějí se o nich bavit, což je pro tvůrce ta nejúžasnější věc. V Rumunsku je to složitější. Bohužel vůbec nemáme artová kina. Většina z těch, která fungovala ještě za minulého režimu, už neexistuje, takže když chcete na film, musíte do obchodáku, kde soupeříte s hollywoodskými blockbustery. Tím pádem je počet cinefilů v Rumunsku malý.

Ve vašich filmech se často objevuje téma migrace. Příkladem může být snímek *U trati* z roku 2016. Proč je pro vás toto téma tak relevantní?

Ve své tvorbě se inspiroji svým životem a tím, co okolo sebe vidím. Situace v Rumunsku se rychle mění a mnoho lidí zemí opouští. To je teď u nás zásadní problém. Lidé cestují a nechávají doma své rodiny. To se týká také mě, já jsem odjel a zase se vrátil.

Právě jste dokončil nový film *Heidi*, který bude mít premiéru na festivalu v Sarajevu. O čem je? Heidi vypráví o starém policistovi, který si vytvoří takřka otcovský vztah k dívce, která unikla ze spárů obchodníků s bílým masem. Má v plánu i další projekty, ale o nich teď nebudu mluvit, jsou ještě v příliš raném stadiu.

Film *Jak jsem strávil konec světa* je součástí vzdělávacího programu CinEd. Co pro vás znamená? Je to velmi odvážný projekt. Objevování filmů a příběhů může mít na dítě opravdu velký dopad, obzvláště v dnešní době, kdy mladí lidé příliš nečtou. Je očividné, že když nad nějakým tématem strávíte 2 hodiny, je to jiné, než když si ho projedete za 30 vteřin na YouTube. CinEd bojuje za filmové vzdělávání, které je hrozně důležité, a já jim přejí hodně trpělivosti, energie, úspěchů a štěstí.

Foto: Martina Gogolová

Setkání s artem

Kvalitní umělecký film může dětem rozšířit obzory a naučit je být vnímavějšími vůči sobě i svému okolí. To je základní myšlenka mezinárodního programu filmové výchovy CinEd, který mladým divákům zpřístupňuje zajímavé evropské snímky. A jak prozradila jeho lektorka Tereza Czesany Dvořáková, má to smysl.

Proč jste vybrali do své kolekce právě *Jak jsem strávil konec světa* (2006)?

Film má silný autorský rukopis. Zajímavé je, že obsahuje dvě perspektivy: jednak malého chlapce Laliho, jednak dospívající dívky Evy. A především je umělecky hodnotný a velmi dobrý.

Jaké další filmy jsou součástí projektu?

Projekt v tuto chvíli zahrnuje 17 filmů. Obsahuje snímky evropské klasiky, které se vztahují k dětství, například film *Duch úlu* (1973) Victora Ericeho, *Aniki Bóbo* (1942) či *Začátek školního roku* (1956). Druhou skupinou jsou snímky, které byly natočeny v posledních 15 letech. K nim patří právě *Jak jsem strávil konec světa* nebo *Modrý tygr* (2012). Českou republiku zastupuje ještě jeden film, a to *Císařův slavík* (1948), poměrně opomíjený titul Jiřího Trnky.

Jak děti reagují na filmy, které jim používáte?

V dětských kolektivech, ve kterých se projektu věnují poctivě a pravidelně, jsou patrné velké pokroky. Pro mnoho dětí může být náš projekt úplně prvním setkáním s jiným typem snímků, než jakým jsou marvelovky a pohádky. Tyhle filmy rozhodně nejsou špatné, ale je to prostě odlišný druh kinematografie. Je velmi důležité vést děti k tomu, aby věděly, v čem se tato díla liší a co se jim na nich líbí. A o to se CinEd snaží.

Hradiště plné pusinek!

Filmy sice už včera běžely celý den, ale až večer to začalo! A bylo to plné lásky a pusinek. Pusa je totiž hlavním symbolem letošního vizuálu, a tak se tahle jasná a mezinárodně známá zpráva nesla celým slavnostním zahájením. A vlastně do celého světa, vše totiž živě přenášela ČTK. Líbali se hosté, líbali se diváci, líbaly se i filmové legendy na fotkách. A líbejme se po celou Filmovku, prosí organizátoři. „Pamatujete si ten pocit, když vidíte film, který si pak zamilujete?“ ptala se publika programová ředitelka LFŠ Iva Hejlíčková. „Těším se a hádám, kolik těch poprvé návštěvníků připravíme. Vidět poprvé a zamilovat se. To jim hrozně závidím,“ dodala. Láska se večerem nesla i dál, režisér Hynek Bočan si totiž od ředitelky festivalu Radany Korené a Luboše Falhaura ze společnosti innogy převzal Výroční cenu AČFK. Dostal ji „za hravost a chytrost jeho filmů, za důraz na morální témata v nemorálních dobách, za neutuchající hledání podstaty češství, za žánrovou univerzálnost i za velkorysost a laskavost, která ho zdobí jako člověka“. „Děkuju moc. Kdybych nebyl tak starý, tak bych řekl, že jsem dojatej,“ poděkoval po bouřlivém potlesku ve stoje Bočan. Režisér vzpomněl také na svého přítele Jiřího Stránského, který letos v květnu zemřel a se kterým ho pojí i filmová spolupráce. Ostatně právě k *Bumerangu* (1996), který se v rámci slavnostního zahájení promítal, psal Stránský scénář. „Ten film je připomínkou naší úvahy, že národu, který ztratí paměť, se všechno vrátí. Já chci dodat, že národ, který ztratí kulturu, ztratí sebe a rozplyne se. A díky Filmovce ji neztrácíme,“ dodal s úsměvem Bočan. (tek)

Foto: Pavel Černoch

Foto: Petr Mlch – ČTK

Reklamy a emoce

Pod dlouhým názvem Trendy v současné reklamě: Jak vznikají videa, která hýbou společností se kolem sobotního poledne odehrála v Respektu diskuze o dost aktuálních tématech. Ani krátká, ale o to vydatnější přeháňka nezabránila trojici marketérů v povídání o audiovizuálních dílech, jež s uměleckými ambicemi obvykle spojeny nemáme. „Dobrá reklama by měla probudit emoci. Jakoukoli,“ shrnul hlavní myšlenku Miky Karas, kreativní ředitel Scholz & Friends. „Čím jednodušší ale máte myšlenku, tím hůře se realizuje,“ přemítal Vlado Kurek, creative director slovenské pobočky agentury Triad, a posluchačům bylo rázem jasné, že jakkoli mohou reklamy ve srovnání s vycizelovanými filmovými díly vypadat banálně, je za nimi spousta práce. Při diskuzi se jasně ukázalo, že reklama odráží trendy a nálady ve společnosti, proto dnes mezi nosná témata patří přehodnocování genderových rolí a vymezování se vůči stereotypům. Společenská angažovanost přitom dlouhodobě funguje, jen je nutné, aby se daná značka takto projevovala konzistentně. Ropným magnátům uvěříte obrát o 180 stupňů a zájem o životní prostředí jen stěží. Základem je pak stále hledání insightu, jednoduchého, a přitom silného vzhledu do fenoménů, které lidé běžně chápou a zažívají, ale nemají je dostatečně pojmenované. Jak se shodli všichni debatující, chce to hlavně odvahu! (mojm)

Avantgardní pozdravy z Ukrajiny

Dvacátá léta v Sovětském svazu byla z hlediska filmové historie nesmírně důležitým obdobím. Ve většině historických příruček a dějin filmu jej najdete pod heslem „sovětská/ruská montážní škola“, kromě moskevské univerzity VGIK byla ale významným centrem experimentální tvorby i ukrajinská VUFKU (Všeukrajinská fotokinospráva), fungující mezi lety 1922 a 1930. S ní včera seznámil návštěvníky LFŠ Stanislav Menzelevskij, pracovník Národního centra Oleksandra Dovženka. Menzelevskij vysvětlil význam této relativně autonomní instituce, která jednotně spravovala produkci i distribuci tehdejších filmů a snažila se o interdisciplinárni a mezinárodní přesah. Zaměstnávala velké umělecké osobnosti té doby, jako byl režisér uznávaný *Země* (1930) Oleksandr Dovženko nebo bratři Michail a David Kaufmanové, z nichž druhý je známý spíše pod pseudonymem Dziga Vertov. Vedle nich Menzelevskij představil také pozapomenutého, ale neméně pozoruhodného režiséra avantgardních filmů Ivana Kavalieridze. Některá z jejich děl máte možnost zhlédnout v rámci sekce Němý film s živou hudbou: Symfonie velkoměsta. (jabe)

FAMU na zámku Lešná i v třípokojovém bytě

V přednášce Počátky FAMU odhalil Petr Bednařík z FSV UK mnohá tajemství. Kdo FAMU založil (otcové zakladatelé – Karel Plicka, A. M. Brousil, Jaroslav Bouček), kdo si pochvaloval výborné turecké kávy (nejen Karel Kachyňa), kdo nosil šálu a bránil se nachlazení, aby se následně dožil vysokého věku (A. M. Brousil), kdo musel půjčovat studentům vlastní fotoaparáty (Karel Plicka), kdo se přihlásil do prvního ročníku FAMU (přes tisíc lidí), kde se odehrávaly dva intenzivní měsíce výuky (na zámku Lešná), kam se muselo povést nacpat 57 studentů, když ještě FAMU neměla budovu (do třípokojového bytu na Havlíčkově ulici), proč byly pokoje na koleji malé (aby k sobě měli studenti blíží), proč si lidé myslí, že FAMU založil Otakar Vávra (přinesl jen novou koncepci režie), proč v určitou chvíli pedagogové přestali být placení (to se tak stává), proč tam neměli filmaři čas učit (museli natáčet, protože je neplatila škola) nebo proč za minulého režimu vyhodili jen 4 studenty (FAMU byla vždycky ta nejsvobodnější). Zajímavostí bylo hodně a režisér Saša Gedeon si to psal dokonce do zápisníku. (akr)

Sběratel Ruben Brandt
→ Kino Hvězda, 11:00

V zásadě dost ošklivá a zneklidňující animace a děj splácáný z popkulturních odkazů, nadýchaného uměleckého snobismu a touhy vytvořit originální a výrazně autorský animák. Přesto je na tom něco děsně lákavého a vtahujícího. Film celkem zdařile balancuje mezi surrealismem a základní animákovskou premisou „ukážme, co hraný film kvůli fyzikálním zákonům nedokáže“. Automobilové honičky, femme fatale, detektiv à la Kapitán Amerika, psychoterapeut s temným příběhem, podivné figurky bad guys, kteří se zavčas přidají na stranu dobra, Dannyho parťáci, Bourne, surrealismus, Dalí. Nějak to prostě všechno dobře šlape, ačkoli vlastně nevím proč. A nemůžete se přece pořád jen trápit u Hanekeho!

Tento film doporučuje
Tereza Krobová

Dynamika velkoměsta [hudba: Esazlesa]
→ Kino Hvězda, 14:30

V Kině Hvězda dojde ke spojení smutně krásných Esazlesa s kanonickými městskými básněmi profesora školy Bauhaus Lászla Moholy-Nagyho. Ten proslul především díky fotografii, malbě a sochám, jeho filmová tvorba ale příliš známá není. Motiv moderního města prochází celým jeho dílem a je centrálním tématem také jeho filmových experimentů. My se můžeme kochat třemi jeho krátkými filmy z Marseille a Berlína, doplní je snímek *Cikánské velkoměsto* (1932). Pásmo jeho filmů zakončí *Rytmus města – Film ze Stockholmu* (1947) švédského dokumentaristy Arne Sucksdorffa. Co se týče hudby, Esazlesa jsou naživo skvělí a já jsem zvědavá, jakým způsobem bude jejich melancholická a naléhavá hudba ladit s experimentálními filmovými záběry z první poloviny dvacátého století.

Tento film doporučuje
Adéla Zicháčková

Černé zrcadlo [série 4, epizoda 1]
→ Sportovní hala, 21:30

Upíři se v zrcadle nevidí, my ho brzo budeme mít černé. Seriál *Černé zrcadlo* (2017) je už stabilní vizí naší budoucnosti s více či méně sci-fi nádechem. Samostatné příběhy předjímají, co čeká svět pod nadvládou nových technologií, sociálních sítí i našich nejlepších kamarádů: lajků. Seriál má jednu velkou výhodu – pokud se vám nelíbí jeden díl, další bude mít jiný příběh, jiné herce, jiné varování. Černé zrcadlo prozatím končí 5. minisérií, ve které hraje třeba i Miley Cyrusová. V porovnání s tematicky podobnými současnými seriály, jako je třeba reboot *The Twilight Zone* (2019), pořád vede. Obsahově i formálně. Vy máte možnost vidět díl spojující svět virtuálních her a skutečnost prostřednictvím světa à la Star Trek, který znásilňuje realitu k vlastní spokojenosti autora.

Tento film doporučuje
Alice Krajčřová

Návrat idiota
→ Letní kino Smetanovy sady, 23:30

Už dvacet let uplynulo od posledního celovečerního filmu Saši Gedeona. Věčný talent naší porevoluční kinematografie se sice na dlouho odmlčel, avšak o to spíš můžeme vnímat variaci na Dostojevského *Idiota* jako nepravopisný opus magnum. Neposkvrněný Pavel Liška se ocitá uprostřed nepřekonatelného vztahového kvarteta a nestačí se divit. Výsledkem je snad nejhlubší sonda do tuzemského fenoménu chci páctví a nepřehlédnutelné jsou i odkazy na motivy československé nové vlny. Pokud nepotřebujete zabředat do rozervaných mladých duší, užijete si špičkový tuzemský produkt s myšlenkovým přesahem. „Je zvláštní vidět člověka, ve kterém je všechno docela správné a krásné, a on se to rozhodne všechno rozbourat a zpřeházet, protože tolik touží být šťastný.“

Tento film doporučuje
Mojmír Sedláček

Náklad
→ Slovacké divadlo, 23:30

Sekce Východní přísliby je jako už každý rok plná novinek ze země Visegrádu, Balkánu a letos navíc i z Ruska nebo Střední Asie. Tento ročník přináší snímky, které zpracovávají traumata krvavých konfliktů na území bývalé Jugoslávie. Jedním z nich je i neotřelá válečná road movie *Náklad* (2018), ve které dostává řidič Vlada rozkaz převést zapečetěné auto s tajným nákladem do Bělehradu. I když má Vlada zákaz zastavovat, nic není tak jednoduché a po cestě válkou poznamenanou krajinou se setká s mnoha překážkami. Podobný motiv můžete na letošní filmové škole vidět také v dramatu *Stehy* (2019). To, že je toto téma i po mnoha letech živé a bolestné, dokládá také fakt, že srbské instituce odmítly celkem sedmkrát poskytnout autorům filmu dotaci.

Tento film doporučuje
Adéla Zicháčková

Krátká noc skleněných panenek
→ Sportovní hala, 23:59

Společně s giallo filmy máte šanci se vydat do mnohých světových metropolí, a jak už znalci italských morytátů vědí, je mezi nimi i Praha na přelomu 60. a 70. let. Ta se stává dějištěm napínavého příběhu, ve kterém figuruje americký novinář pátrající po své ztracené přítelkyni, enigmatický Klub 99 a paralyzující jed. Tradiční postupy v rámci giallo filmů (modelové postavy, kauzální soudržnost děje na úrovni snu atp.) jsou doplněny o nové pozoruhodné zcizující prvky (často podmíněné koprodukcí Jugoslávie – v Praze jezdí „hitna pomoc“ místo klasické záchranky) a překvapivý, pro tento proud filmů značně netypický, závěr.

Tento film doporučuje
Jan Bergl

filmology

dopito

Alice Krajčirová

Pusu a spát

První hradištská noc:

jsem asi ve filmu Humr,
ale vybydlený dům,
přechází humor,
párový svatební teror:
vemte se, nebo nechte být.
S filmy není nikdy klid,
ale zpíváš mi do telefonu: „I just called to say I love you...“

Druhá hradištská noc:

peču v kuchařské soutěži
na střeše našeho domu,
který vypadá jinak.
Okolo neznámá obří žena ve fosforeskujícím body,
má prý konečně ráda své body.
Vytahuju z trouby dort s ovocnou náplní.
Zůstává na jazyku.
Olíznou znovu rty,
jsem na Filmovce.
Letošní rty
komplikace publikace,
prý porno.
Vadí vám rty a slova?
Queer a giallo na vás, francouzské líbačky, Wylerovy dojímačky,
Hot TV, Hot VR, všechno hot hot hot.

Pořadatel		Hlavní partneri			Partneři sekce Virtuální realita			
Finanční podpora								
Partner filmářského workshopu		Partner		Oficiální cider		Oficiální partner herního doprovodného programu		Oficiální dodavatel vína
Hlavní mediální partneři							Regionální mediální partneři	
Mediální partneři								
Spolupráce								

	čas time	místo place	název title	sekcce section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age	strana page
●	8:30	Slovácké divadlo	Annina válka	S	Kamila Dolotina	75	Rusko, Litva	2018	✓		127
●	8:30	Kino Hvězda	Central Bus Station	C	Iva Přivřelová	74	Česká republika	2018	✓		142
●	9:00	Klub kultury 1	Prázdniny v Římě	Hi	Iva Hejličková	118	USA	1953	✓		101
●	9:00	Reduta 1	Pacient nula	S	Eva Chlumská	97	Kanada	1993	✓	15+	120
●	9:30	Sportovní hala	Punk je hned!	C	Aleš Říman	75	ČR, Slovensko	2019	✓	18+	142
	10:00	Dětský/herní stan	Free Cinema uvádí: Workshop Natáčecí dny	DP		180					199
●	11:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			✓		130
●	11:00	Slovácké divadlo	Šťastný to muž	C	Jan Jendřejek	184	USA, VB	1973	✓	15+	136
●	11:00	Kino Hvězda	Sběratel Ruben Brandt	S	Géza Csakvári	94	Maďarsko	2018	✓		127
	11:00	Respekt stan	Girls in film	PR	host: Klára Belicová, Lucia Kajánková, Dagmar Sedláčková, Julie Záchková	90					191
●	11:30	Reduta 1	Císařův slavík	PS	Tereza Czesany Dvořáková	70	Československo	1948	✓		166
●	11:30	Kino Mír	Vykoupení L.B. Jonese	Hi	Michael Málek	102	USA	1970	✓	15+	101
●	11:30	Klub kultury 1	Charlotte a Veronika aneb Všichni kluci se jmenují Patrik	Hi		21	Francie	1959	✓		104
●	11:30	Klub kultury 1	U konce s dechem	Hi	Michel Marie	90	Francie	1960	✓		104
●	12:00	Sportovní hala	Kibera: Příběh slumu	C	host: Martin Páv	90	Česká republika	2018	✓		143
	12:00	Stan ČT	Fake News	PC	host: Martin Rezníček	90					187
	13:00	Respekt stan	Planet Dark: Hrůza v Čechách	PR	host: P. Janeček, M. Jiroušek, P. Koubek	90					191
●	13:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			✓		130
	13:30	Klub kultury 2	Lekce filmu podle Cătălina Mitulesca	OP	host: Catalin Mitulescu	90		2019	✓		178
	14:00	Stan ČT	Od scénáře k režii	PC	host: Jiří Mádl	90					187
	14:00	Dětský/herní stan	Základy parkouru	DP		60					199
●	14:00	Kino Mír	Harpastum	Ho	Kamila Dolotina	116	Rusko	2005		18+	152
●	14:30	Slovácké divadlo	Lištičky	Hi	Iva Hejličková	116	USA	1941	✓		101
●	14:30	Kino Hvězda	Dynamika velkoměsta (hudba: Esazlesa)	Hi	D. Čeněk, V. Palák	50	Něm., Švédsko		✓		109
	15:00	Respekt stan	Lapené V síti	PR	host: B. Chalupová, Jan H. Vitvar	90					191
●	15:00	Klub kultury 1	Nonstop lahůdky	C	host: Eliška Křenková	79	Česká republika	2019			143
●	15:00	Reduta 1	Smích se lepí na paty	Ho	host: Hynek Bočan	92	Československo	1986			150
●	15:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			✓		130
	15:30	Dětský/herní stan	Výtvarný workshop: Duchové lesa (prostorová tvorba)	DP		90					199
●	15:30	Sportovní hala	Hirošima, má láska	Hi	Michel Marie	90	Francie, Japonsko	1959	✓	15+	104
	15:30	Klub kultury 2	Vyprávění v televizi na pokračování	OP	host: Radomír Kokeš	90		2019			178
	16:00	Stan ČT	Po stopách televizní grotesky u nás	PC	host: Milan Kruml	90					187
	16:00	Smetanovy sady	CreWcollective: Moving Orchestra	DP		60					203
	17:00	Slovácké muzeum UH	Green / Fotografické paměti (Obrazy z let 1894–2010)	DP	host: Marika Green, Walter Green	30					210
●	17:00	Slovácké divadlo	Glory	S	Ondřej Pavlík	101	Bulharsko, Řecko	2016			122
●	17:00	Věznice Uherské Hradiště	Brave New VR Worlds: Nekonečná samotka	S		60			✓		130
●	17:00	Kino Hvězda	Angelus	Ho	host: Lech Majewski, Adam Sikora	103	Polsko	2001			156
●	17:00	Kino Mír	Studentské filmy: blok A	C	host: Gabriela Plačková, Alžběta Göbelová	92	Česká republika, Slovensko				146
●	17:15	Dětský/herní stan	Filmová pohádka: Kouzelník Žito	DP		104	Česká republika	2018			199
●	17:30	Klub kultury 1	Krátké hrané filmy, nominované na Oscara 2019	PS	Petr Horák	105			✓		166
●	17:30	Reduta 1	50. léta: Válečná traumata	C	Jan Jendřejek	62	Československo				140
●	18:00	Sportovní hala	Osudy dobrého vojáka Švejka	C	Jan Šulc	76	Československo	1955	✓		138
	18:00	Stan ČT	Český film v České televizi	PC	host: Jaroslav Sedláček	90					187
	19:00	Dětský/herní stan	Večer deskových her s Mindok	DP		240					205
	19:00	Div./lit. stan	Divadlo Continuo: Mea culpa	DP		60					203
	19:30	Respekt stan	Lekce filmu podle Hynka Bočana	OP	host: Hynek Bočan	90		2019			179
●	20:00	Stan ČT	Uspořádná libra	PC		35	Československo	1963			187
●	20:30	Kino Hvězda	Karmazínová zálclona	Hi	Michel Marie	44	Francie	1952			105
●	20:30	Kino Hvězda	Dončuáni	Hi	Michel Marie	77	Francie	1959		15+	105
●	20:30	Slovácké divadlo	Provoz	Ho		15	Rumunsko	2004			158
●	20:30	Slovácké divadlo	U trati	Ho	host: Catalin Mitulescu	88	Rum., Švédsko	2016	✓		158
●	20:40	Stan ČT	Drahý zesnulý	PC		42	Československo	1964			187
●	21:00	Divadelní/literární stan	LFŠ invites AVA kolektiv	DP		360					
●	21:00	Klub kultury 1	Utajený	S	host: Christian Berger	119	Rak., Fran., Německo, Itálie	2005		15+	116
●	21:00	Reduta 1	Tančící jestřáb	Hi	Jaromír Blažejovský	98	Polsko	1977		18+	111
●	21:30	Sportovní hala	Černé zrcadlo (série 4, epizoda 1)	S	K. Feikusová, J. Jedličková, J. Korda	76	Velká Británie	2017	✓	15+	127
●	21:30	Letní kino Smetanovy sady	Lea	L		100	Česká republika, Německo	1996			171
●	21:30	Respekt stan	Planet Dark: Zvířátka 2	PR		90					190
●	22:00	innogy letní kino Masarykovo nám.	Čertí brko	K		99	Česká republika, Slovensko	2018	✓		173
	23:23	Klub Mír	Večer Radia 1: DJs Eva Porating + Losko (Praha)	DP		240					212
	23:30	Respekt stan	Noční poslech s Vltavou: Virtuální realita pro vaše uši II.	PR		45					191
●	23:30	Letní kino Smetanovy sady	Návrat idiota	L		99	Česká republika	1999			171
●	23:30	Reduta 1	Paris Is Burning	S	Eva Chlumská	76	USA	1990	✓	15+	120
●	23:30	Kino Hvězda	Papírový voják	Ho	Kamila Dolotina	118	Rusko, Niz.	2008	✓	15+	152
●	23:30	Slovácké divadlo	Náklad	S	Ondřej Pavlík	98	Írán, Fran., Srbsko, Chorvatsko, Katar	2018	✓		127
●	23:59	innogy letní kino Masarykovo nám.	Úsměvy smutných mužů	L		92	Česká republika	2018			173
●	23:59	Sportovní hala	Krátká noc skleněných panenek	S	Aleš Říman	92	Itálie, Jug., SRN	1971	✓	15+	132

Ne 28 07

Sunday

A
AČFK uvádí

C
Česko/
Slovensko

DP
Doprovodný
program

Hi
Historie

Ho
Hosté

L
Letní kino

PC
Program České
televize

PR
Program
Respektu

S
Současnost

Veškerý program včetně odborného je veden v českém jazyce, případně tlumočen, projekce doprovází české titulky.